

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΑΓΓΛΗΣ

ΧΑΜΕΝΑ ΝΕΙΑΤΑ

Του Ζ. ΡΟΒΕΤΤΑ

Η εποχή των χορών, των θεάτρων, των γλεντιών είχε περάσει. Ο Μάρτζς με τα ρόδα του, με τα χελιδόνια που ζιτάν την παλιά τους φωλιά, με τα γαργαριστά ρούχια του, έφερνε νέες συγκινήσεις.

Από τα σούρνια, οδ να κατέβαινε μια εδολογία του Θεού, που έφερνε την ελπίην, την χαρά, το χαμόγελο στη γόνιμο βλάστησι της φύσεως. Και όμως ο κ. Γκορσέν ήταν σκοτεινός και μελαγχολικός. Αγαπούσε την Καρλόττα Μορνύ!

Το σαρκαστικό όμως γέλιο ενός άντραιστού, του μαρκήσιου ντε Τρασού, τον κνηγουόσε παντού και χίλιες φορές αγαπούσε, με όλην την ψυχήν του, και χίλιες φορές βλαστημούσε τη γυναίκα εκείνη, που τον έφρασε απάνω στη φωτιά του έρωτος, γιατί δεν ήθελε να νοιώση της καρδιάς του τον μεγάλο απαγαμμό...

Είνε δυο μήνες τώρα, που ο Γκορσέν, ήθελε κάπου να ξεθυμάνη, που γύρευε μια πρόφασι να χτυπηθή.

Ο Μαρκήσιος ντε Τρασού, οστε ύπότευε, δει είχε στο πλευρό του, ένα τέτοιον θανάσιμο έχθρό. Το κατάλαβε μονάχα, μια μέρα που έλαβε την πρόσκλησι. Η άφορη είταν άσημαντος. Μία διαφορά, που σ' άλλες περιστάσεις θα λυότανε με γέλοισι, αν και τότε στα 1829, η μονομαχία ήτανε της μόδας, ήταν το μεθύσι της ζωής, η ήδονη των νέων. Το ν' άφησή κανείς τον θάνατο, ήταν ένα από της ζωής τήν νέων. Τό ν' άφησή κανείς καμιά διάκρισι μεταξυ ήρωισμού και τρέλλας.

Υπό τέτοιες συνθήκες ο δυο έρασαι της Μορνύ, αντίλλαξαν τους μάχους τους' ο κύριος Γκορσέν, ήταν λοχαγός του προβολικού, μονομάχου τουμύρου.

Ο μαρκήσιος ντε Τρασού, ήταν έπισης ο τελευταίος από τους Γασκώνους μονομάχους και ήτανε ο πεύ δυνατός και ο πεύ τεχνίτης στο σπαθί.

Κοντά στην πόλι του Άρσέν, οι δυο αντίπαλοι βρεθήκαν αντιμετώπισι, μια μέρα που άνοθουεν η άνοιξις, που η φύσις χωρταίνε από ήλιο, άνήμερα οε κάμπους γεμάτους από πρασινιδένια και θαλασσή...

Τέτοια χαρούμενα σάβανα ποτέ δεν έλαβε ο θάνατος.

Το πρακτικό, με όλες της υπογραφές εν τάξει, όριζεν, οι δυο αντίπαλοι με τα πιστόλια τους γεμάτα, να τοποθετηθούν εν άποστασι είκοσι πέντε βημάτων προβολούντες και προχωρούντες κατά βούλησι. Όχι χωρατά! Ένας από τους δυο έπρεπε να μείνη σκοτωμένος!...

Αμα δόθηκε το σύνθημα ο Γκορσέν έκίνησε πρώτος, άπερήφανος, βέβαιος για τον έαυτό του, με τα βλέμματα απάνω στο πρόσωπο του αντίπαλου του, νομίζοντας πως έβλεπε, άκόμα αυτό, το σαρκαστικό χαμόγελο εκείνης της βραδείας, αλλά δεν είχε κάσι οστε πέντε βήματα και ο μαρκήσιος Ντε-Τρασού, έτράβηξε την πρώτη πιστολιά... ήουχια άκρα, οστε φάλλο από δένδρο δεν έσειέτο...

Ο Γκορσέν σκαμάτησε για μια στιγμή. Τα χείλη του τρεμούλιασαν. Γίνηκε άχωρτερος, αλλά προχώρησε με τα χέρια άλλωμένα ευπροστά, με τα πιστόλια στερεά στα χέρια του... Χαμογελούσε με σαρκασμό. Η ώρα που τόσοσν έπεριμενε, που νειρωόταν είχε φθάσει.

Τι τον έμελλε για τη σφαίρα που τον χτύπησε και του έκαγε το στήθος.

Ο μαρκήσιος Ντε-Τρασού, φανόταν οδν ένας μαρμαρωμένος γίγαντας. Είταν φοβερός ο' αυτην την άκνησιό του. Περιμενε οδν το λιοντάρι και δταν ο Γκορσέν, εδρθέθηκε μόνον. Δέκα βήματα άποστασι, ετράβηξε και την δεύτερη την πιστολιά. Μία φούκι έπνευσε, νόμιζε κανείς, ο' εκείνο το περιβάλλον, το τόσο γελαστό και τόσο πένθιμο, αίσθημα φούκας, γιατι ο μαρκήσιος ντε-Τρασού, είχε πετάξει κατά γής τα όπλα, και με τα χέρια σταυρωμένα τάρα, άκνητος, γενναίος, έπεριμενε τον θάνατο, ενφ ο Γκορσέν, καταμαμένος, με τα δυο του τα πιστόλια, άκόμα γεμάτα, προχωρούσε με δπλαγχία άδυσώπητη...

Προχωρούσε με μια βραδύτητα, που προξενούσε φόβο... Έδωσε μια ματιά εις το πιστολι του, κίταζε με ψυχραιμία την σκανδάλι, στο σήκωσε και το διπύθνε στο μέτωπο του δε Τρασού.

Κ' οι ίδιοι οι μάχους έξηγέρθησαν οδ μια τέτοια σκηνή.

— Σταματήσατε, Γκορσέν! Σκοτώνετε άνθρωπο όπλα — του έχόναξαν, φτάνει!... φτάνει πεύ!... Αυτό είνε δολοφονία!

Αλλά οστε ο μαρκήσιος είχε καν στο νού του, καμιά έλπιδα, οστε ο Γκορσέν φανόταν να δείχηνη εδσπλαγχία. Έγύρισε με δυσκολία, οδν και θέλπος να ήη, άλλο αμα ζεστό, του γέμισε το στήμα, και με τα πιστόλια, κολλημένα σχεδόν, στο μέτωπο του αντίπαλου του, προροβησε γελώντας σαρκαστικά, με μια σατανική ίκανοποίησι.

Ο μαρκήσιος ντε Τρασού, έπεσε οδν να τον χτύπησε ο κερανόσ οτά πόδια του Γκορσέν, ο όποιος, οε μια ώρα ξεφυγούσε

ΠΡΟΒΕΤΩΝ

Η ΕΛΛΑΣ... ΑΙΜΟΣΤΑΖΟΥΣΑ!

Είνε αδύνατον νη φαντασθή κανείς τι έγκληματικότης ύπήρχε στον τόπο μας από 30-40 ετών. Ασφάλεια δεν ύπήρχε, ληστειά έτρομοκρατούσαν χωρία και πόλεις, οι άνθρωποι εσφάζοντο για ψύλλου πύημα! Η άγοριότης αυτη έκαμε τον σφοδρον έπιστήμονα Σίμανα Άποστολιδην, τον συγγραφέα των «Νευρώσεων» να γράψη σειράν άρθρων, τα όποια η «Εφημερίς» του Κορομηλά έξέδωσε εις τεύχος προτάξασα πίνακα των έγκλημάτων του έτους 1889. Από των πίνακα του σπανιου σήμερον βιβλιαριου αυτου, το όποιον φέρει τον τίτλον «Συνταγματικό Μακελειό της Ελλάδος», αποσπώμεν τα κάτωθι «χαρακτηριστικά» έγκλήματα, μέσα από εκατοντάδας εκατοντάδων φόνων, συμπλοκών, σφαγών, ληστειών, δολοφονιών.

ΠΥΡΓΟΣ. — Ο Ζακύνθιος Γ. Θεοδούσης έφόνευσε την σύζυγον του κατά τον έξης άγρον και απάνθρωπον τρόπον: Την έγύμνωσε έντελώς και την ... έσταύρωσε σ' ένα δοκάρι, χρησιμοποίησας μεγάλη καρφιά, τα όποια ένέκτησε στο σώμα της. Η άτυχή γυνή έξέπνευσε εν μέσω φρικτών πόνων!...

ΑΘΗΝΑΙ. — Ο τηλεγραφητής Φούντης και ο δικηγόρος Κατζηνικολάου έφόνευσαν τον νεαρον Γάλλον Βατούς, άπλως και μόνον διότι έν εϋθυμία διατελών, ειπεν ότι οι Γάλλοι τραγουδουεν καλύτερα από τους Έλληνας οταν διασκεδάσουν. Οι δρασται τον παρεφύλαξαν και τον άποτελείωσαν με τας βάρδους των!...

ΤΡΙΠΟΛΙΣ. — Ο Γ. Τρουμπέτας μη εδρών στην πατρική του οικίαν... έτοιμο το φαγητό, έπετέθη κατά της μητρος του και την έτραυματίσε. Ο πατήρ του, έπεμβας να τον συγκρατήση έδέχθη και αυτός άρκετα τραύματα δια μαχίρας!...

ΑΘΗΝΑΙ. — Ο Ν. Γιαταγάνης θυμωθεις γιατι του είπαν κάποιου άθώου ψέμμα την Πρωτατηλιά, έβυσε την μάχιάν του και έπετέθη να φωνήση τον άσεισθέντα φίλον του. Αντι τούτου όμως έτραυματίσε κάποιον άλλον που έπενέβη να τον συγκρατήση!...

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ. — Ο Κουβαράκιος συζητούσε μετά του Α. Δημητρίου άν... ύπήρχε σελήνη κατά την νύκτα του Πάσχα. Από κουβέντα σε κυβέντα άρπάχτηκαν και ο Κουβαράκιος έτραυμάτισε θανασίμως τον Δημητρίου δια μαχίρας!...

ΛΕΒΑΔΕΙΑ. — Εις τον δήμον Όρχομενού ο Ίωάν. Αρβανιτακης άπεπειράθη να δολοφονήση δια μαχίρας, έπιτεθεις και' αυτου άπροσπτας, τον ιερα Π. Παταγεωργίου. Έπρόφθασε όμως η Παπαδιά και έτραυματίσεν αυτον στον βραχίονα σοβαρώς με τον κόπανον της πλύσης!...

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ. — Ο χορ. ύς Χρ. Βασιλείου ξυρίζων τον Άλ. Φαφην δέβη τα σύνορα των γενεών και απέκρινε κατά λάθος όλίγας τρίχας εκ του βυαλιου του μύστακος του. Ο Φαφής μένας πνεον γι' αυτό, παρεφύλαξε την επομένη και τον έφόνευσε δι' όγκώδους λίθου ...

ΠΑΤΡΑΙ. — Στην μονή του Μεγάλου Σηπλαιου οι καλόγηροι και άγιοι πατέρες συνεπλάκησαν την ήμερα της εκλογής του ήγουμενουσμβουλιου. Εις σεβασμώτατος και δσιώτατος μοναχός έξηγαγε τότε την μάχιάν του και την έβύθισε δια του στήθος έτερου μοναχου, όστις και έξέπνευσε!...

ΑΤΤΙΚΗ. — Στο χωριόν Μαρκόπουλον ο Δ. Αρίτσας πάσχων από χρόνιον νόσημα άπεπειράθη ν' αυτοκτονήση δια μαχίρας διανοιξας την κοιλίαν του, εξ ης έξεχύθησαν τα έντερα! Το τραύμα του αυτοχειρος έφρασεν άμέσως ένας... σαγματοποιός (σαμαρθείς) του χωριου. Κι' έτσι ο άτυχης αυτοχειρ άπεβίωσε... πολυβασανισθείς και μαρτυρήσας δεινώς!...

ΑΘΗΝΑΙ. — Ο κ. Γέροντας ύποπτευθεις ότι η ύπηρετήρι του του έκλεπε κά τοιο δαχτυλιδι πύχε χαθει, την κρέμασε από ένα δοκάρι της στεγής κι' άρχισε να την χτυτά άνηλεώς στο κεφάλι και στο σώμα. Η άτυχης ύπηρετήρια πνέει τα λούστια!...

Θέλετε και άλλα άκόμη; Πιθανώς να σάς δώσουμε μερικά προσηγώς.

... Η Καρλόττα ντε Μορνύ, που άθελα έγευεν αιτία, τέτοιος τραγωδίας τρομερής, άμα το άκουσε αισθάνθηκε μια φούκι! αλλά δεν έκλαψε, οστε τον κύριον Γκορσέν, οστε τον Μαρκήσιον του ντε Τρασού. Εις ποίημα της χαμένης νεότητος και των δυο, η γυναίκα εκείνη έγλέντηκε τα νεύρα της με καινοδργιους φίλους... Ζ. Ροβέττα

